

Varga Melinda

## Létigék

Az elharapott mondatok,  
szögletes közhelyek,  
kikapcsolt állapotok,  
álmok szürreálja,  
amikor kísétálsz magadból,  
és lebegsz a magány  
függőágyán,  
trópusi párája bőrödön.

Szád küszöbén akadt szavak,  
a tüdődet karcoló,  
bent rekedt gyulladás,  
egyre burjánzik a testben,  
idővel dackorszakos gyerekké,  
majd toporzékoló,  
figyelem- és szeretethiányos  
kamasszá dagad.

Az ébredések, amikor  
virtuális visszacsatolásokra vársz,  
miközben Kocsárdról a vonat rég elrobogott,  
és a várótermet is lebontották.

Amikor saját magad megtanulod átölelni,  
összekulcsolt karjaid a hátadra simulnak,  
és nincsenek elvárások már senki felé.

Az ego egy töpörödött patkányfogóban  
vergődő bundás rágcsáló,  
megölnéd, kivéztetnéd, széttaposnád,  
egyenlővé tennéd a földdel,  
amiből lettél  
és ami felé nap, mint nap  
igyekszel.